

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci žalobce: **SAHM Imo s.r.o.**, se sídlem Podbělohorská 1434/50, zastoupeného JUDr. Danou Kůsovou, advokátkou se sídlem Škroupova 2, Plzeň, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, v řízení o žalobě proti **rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 5. 2013, č. j. RR/1517/13,**

t a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včas podanou žalobou, ve znění jejího doplnění, domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Nýřany, odboru výstavby (dále jen „stavební úřad“ nebo též „správní orgán prvního stupně“), ze dne 8. 3. 2013, č. j. OV-Mrá/5410/2013. Tímto rozhodnutím stavební úřad na základě žádosti obce Heřmanova Huť rozhodl dle § 79 a § 92 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „stavební zákon“), o umístění stavby „příjezdová komunikace k areálu skláren“ na pozemcích KN parc. č. 176 (zahrada), parc. č. 177 (ostatní plocha), parc. č. 180/1 (ostatní plocha), PK 68, 70, GP 45 – KN parc. č. 178 (trvalý travní porost), parc. č. 181 (orná půda), parc. č. 187 (orná půda), parc. č. 188 (trvalý travní porost) v kat. území Horní Sekyřany; parc. č. 123/1 (ostatní

plocha), parc. č. 123/23 (ostatní plocha), parc. č. 125/1 (ostatní plocha), parc. č. 125/4 (ostatní plocha), parc. č. 125/6 (ostatní plocha), parc. č. 131/1 (ostatní plocha), parc. č. 142/1 (ostatní plocha) v kat. území Vlkýš.

I. Obsah žaloby

Žalobce v podané žalobě namítal, že podaná žádost žadatele, obce Heřmanova Huť, o vydání rozhodnutí o umístění stavby příjezdové komunikace k areálu skláren, která byla dne 15. 1. 2013 doručena stavebnímu úřadu, nebyla doložena žádnou dokumentací a ani v ní nebylo požádáno o použití dokumentace z jiného řízení. Dále žalobce poukázal na skutečnost, že předmětné žádosti žadatele bylo shora označeným prvostupňovým správním rozhodnutím stavebního úřadu vyhověno, aniž by však v odůvodnění tohoto rozhodnutí bylo uvedeno, na základě jakých podkladů stavební úřad ve věci rozhodoval. Žalobce upozornil, že správní orgán prvního stupně se odvolával na poklady, které sloužily pro rozhodování ve věci sp. zn. OV-Mrá/907/2011, avšak bez toho aniž by odůvodnil, jakým způsobem si tyto podklady obstaral a proč byly podklady z jiného řízení použity v nyní posuzované věci.

Žalobce dále uvedl, že sám žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval, že k rozhodování správního orgánu prvního stupně byla použita dokumentace z jiného řízení, kdy v mezidobě došlo k její aktualizaci, aniž by tato skutečnost byla ve spise uvedena. Dále žalobce odkázal na znění ustanovení § 50 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a zopakoval, že správní orgán prvního stupně rozhodoval pouze na základě žádosti obce Heřmanova Huť, která však nebyla doložena žádnými relevantními doklady, ani v ní nebyl obsažen návrh na použití podkladů z jiného spisu. Správní orgán přitom je povinen v odůvodnění rozhodnutí uvést důvody, na základě kterých rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části. Tyto důvody musí být dle žalobce jasné, přesvědčivé a musí vycházet z provedeného dokazování.

Žalobce konstatoval, že dle jeho názoru se v tomto případě jednalo o řízení, které není ovládáno zásadou materiální pravdy, a správní orgán tedy byl v dokazování limitován návrhy účastníků řízení, jakož i jimi předloženými důkazy. Pokud ovšem účastník řízení žádné důkazy nepředložil a ani nenavrhl jiný způsob zjištění okolností vedoucích k vydání rozhodnutí, neměl správní orgán ve věci vůbec rozhodovat a řízení mělo být zastaveno dle § 66 správního řádu. Žalobce proto namítal, že pokud v daném případě stavební úřad ve věci rozhodl, postupoval protizákonně a vydal nesprávné rozhodnutí. Tuto námitku sice žalovaný jako odvolací správní orgán uznal, avšak nepokládal ji za takovou vadu, která by mohla mít vliv na zákonnost vydaného rozhodnutí.

Žalobce se taktéž domníval, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů byla vydána v rozporu s hmotným právem, kdy námitky žalobce byly zamítnuty bez uspokojivého zdůvodnění, zejména pokud se jednalo o vyhlášku č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na výstavbu (dále jen „vyhláška č. 268/2009 Sb.“), doložení dokladů dle § 86 stavebního zákona a ČSN 730802 aj. Z výše uvedených důvodů proto žalobce navrhl, aby krajský soud rozhodnutí žalovaného, jakož i prvostupňové rozhodnutí stavebního úřadu, zrušil a žalobci přiznal náhradu nákladů řízení.

II. Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že není pravdou námitka žalobce, že správní orgán pro své rozhodování použil podklady z jiného řízení. Stavební úřad vycházel z dokumentace, která mu byla předložena spolu s podanou žádostí, nikoli ze „staré“ dokumentace z dřívějšího správního řízení, které zde probíhalo v minulosti. Původní řízení bylo pravomocně skončeno, jedno vyhotovení dokumentace zůstalo na stavebním úřadě a zbývající byla vrácena zpět žadateli. Bylo přitom na žadateli, jak s touto dokumentací naloží, tj. zda ji nechá přepracovat (jak k tomu došlo v posuzovaném případě) a opětovně ji stavebnímu úřadu předloží k projednání v novém řízení. Žalovaný poukázal na skutečnost, že rozdíly mezi původní a stávající dokumentací popsal v odůvodnění napadeného rozhodnutí, přičemž skutečnost, že v dokumentaci nebylo obsaženo datum jejího přepracování, posoudil jako vadu, která ovšem neměla vliv na správnost vydaného rozhodnutí. Žalovaný se neztotožnil ani s námitkou žalobce, že z rozhodnutí nejsou patrné podklady, na základě kterých správní orgán rozhodoval. Žalovaný uvedl, že hned v úvodu odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu jsou obsaženy podklady, na jejich základě bylo územní rozhodnutí vydáno. Žalovaný se neztotožnil ani s dalšími uplatněnými námitkami. Vypořádání se s uplatněnou námitkou ohledně vyhlášky č. 268/2009 Sb. je obsaženo na str. 6 odůvodnění rozhodnutí, vypořádání se s námitkou ohledně doložení dokladů dle § 86 stavebního zákona je uvedeno na str. 5 odůvodnění, včetně otázky požární bezpečnostního řešení stavby. Žalovaný pak v této souvislosti doplnil, že námitka porušení normy ČSN 73 0802 se v daném případě nepoužije, neboť se vztahuje k projektování požární bezpečnosti nových stavebních nevýrobních objektů a pro projektování změn těchto objektů, nikoli tedy komunikací. Žalovaný proto setrval na správnosti svého postupu i žalobou napadeného rozhodnutí, a navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

III. Skutkový základ projednávané věci

Z obsahu předloženého správního spisu krajský soud zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti podané žaloby:

Stavební úřad na základě podané žádosti obce Heřmanova Huť, o vydání rozhodnutí o umístění stavby „příjezdová komunikace k areálu skláren“ na shora označených pozemcích v kat. území Horní Sekyřany a v kat. území Vlkýš, vydal dne 8. 3. 2013 pod č. j. OV-Mrá/5410/2013, územní rozhodnutí, kterým ve výroku I. rozhodl o umístění předmětné stavby, vymezil její druh a účel, jakož i prostorové řešení a území dotčené vlivem stavby; výrokem II. stanovil podmínky pro umístění této stavby. V odůvodnění rozhodnutí se vypořádal také s následujícími uplatněnými námitkami žalobce, že

1/ žadatel nedoložil dle § 86 odst. 3 stavebního zákona, že má k dotčeným pozemkům parc. č. 123/23 a parc. č. 125/6 v kat. území Vlkýš smluvně zajištěno právo provést stavbu, když tyto pozemky nelze vyvlastnit. Navíc bylo žalobcem jako vlastníkem předmětných pozemků žadateli o vydání územního rozhodnutí písemně dne 23. 11. 2010 sděleno, že se zábořem pozemků nesouhlasí, přesto tento doklad není součástí spisu. Dle názoru žalobce

chce žadatel využít změnu č. 1 územního plánu obce Heřmanova Huť a dotčené pozemky žalobce vyvlastnit;

2/ žadatel nedoložil dle § 86 odst. 5 stavebního zákona doklad o negativních vlivech překročení limitních hodnot za hranicí pozemků dotčených stavbou – jedná se zejména o budovu účastníka na stp. č. 125/6;

3/ nově navržená komunikace je dle předloženého projektu SO 101 vzdálena od stávající haly (parc. č. 123/26) 0,6 m, což může mít za následek porušení statiky haly provozem na této komunikaci. Tato skutečnost dle žalobce odporuje § 9 odst. a) a § 18 vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na výstavbu. Vzhledem k tomu, že v kritickém místě není zpracován příčný řez, který by naznačoval, jak daleko a hluboko zasahují základy budovy ve vztahu k navrhované komunikaci, nebylo možné toto posoudit. Žalobce proto navrhoval, aby žadatel nechal před vydáním územního rozhodnutí zpracovat statické posouzení konstrukce budovy jak ve vztahu k předpokládanému provozu na navrhované komunikaci, tak k možným zásahům do základů stavby při výstavbě vlastní komunikace;

4/ nově navržená komunikace dle žalobce nesplňuje kritéria dostatečného požárně bezpečnostního prostoru podle ČSN 730802 ve vztahu k budově na stp. č. 125/6;

5/ ve spise se nenachází rozhodnutí o připojení nové místní komunikace k silnici III/203, které je požadováno Správou a údržbou silnic před vydáním územního rozhodnutí;

6/ není zajištěno zabránění poškození vnějšího povrchu stěny budovy žalobce na stp. č. 125/6 odstříkující vodou;

7/ v souhlasu Městského úřadu Nýřany, odboru životního prostředí, s odnětím pozemků ze zemědělského půdního fondu a v souhlasu se zásahem do krajinného rázu jsou uvedeny pozemky v rozporu s § 9 zákona č. 334/1992 Sb. – vlastník, který nemá dotčené pozemky zapsané na listu vlastnictví, nemůže žádat o odnětí;

8/ odvodnění celé vozovky je svedeno do otevřeného příkopu, chybí souhlas SÚS Kralovice;

9/ napojení nové komunikace neodpovídá ose podnikové komunikace a při výjezdu ze sklárny jsou nevyhovující pohledové poměry;

10/ trasu budoucí komunikace nelze vtěsnat v úseku mezi garážemi a plotem žalobce do prostoru širokého pouze 7 metrů. Je zde rozpor s požadavky zákona o pozemních komunikacích – ochranné pásmo komunikace, pohledové poměry, vytýčení koridoru veřejně prospěšné stavby, kolize automobilového a pěšího provozu, otázka zimní údržby, vytýčení požárně bezpečnostního pásma aj.

Stavební úřad námitky obsažené pod body ad 1/, 2/, 4/, 5/, 7/, 8/, 9/ a 10/ zamítl. Uvedl, že stavba předmětné komunikace je v územním plánu obce Heřmanova Huť a jeho změně č. 1 uvedena jako veřejně prospěšná stavba. Z tohoto důvodu proto lze pozemky dotčené touto stavbou vyvlastnit. Stavební úřad poukázal na znění § 86 odst. 3 stavebního zákona, dle kterého sice platí, že pokud žadatel nemá vlastnické právo, smlouvu nebo doklad o právu provést stavbu nebo opatření k pozemku nebo stavbě, předloží souhlas jejich vlastníků; to však neplatí, lze-li pozemky pro umístění stavby vyvlastnit. V takovém případě žadatel nemusí stavebnímu úřadu předkládat souhlasy vlastníků dotčených pozemků. K namítanému ustanovení § 86 odst. 5 stavebního zákona stavební úřad konstatoval, že toto neřeší žádné vlivy stavby, ale stanovuje postup v případě, že žádost neobsahuje předepsané náležitosti. Žalobce tak měl patrně na mysli § 86 odst. 4 stavebního zákona, neuvedl však, jaké konkrétní negativní vlivy by měly přesahovat limitní hodnoty stanovené zvláštními

právními předpisy. Stavební úřad poukázal na skutečnost, že na pozemku parc. č. 125/6 v kat. území Vlkýš se žádná budova nevyskytuje a podle předložené dokumentace k takovýmto jevům docházet nebude. Dotčené správní úřady, které hájí veřejné zájmy dle zvláštních právních předpisů, se rovněž o překračování limitních hodnot nezmiňují. Dle předloženého požárně bezpečnostního řešení vypracovaného Ing. Y.J. dne 24. 10. 2010 stavba vyhovuje také platným předpisům, včetně ČSN 73 0802. K umístění stavby a požárně bezpečnostnímu řešení pak bylo vydáno také kladné stanovisko Hasičského záchranného sboru Plzeňského kraje ze dne 25. 10. 2010, č. j. HSPM-7447-2/2010 ÚPP. Ve vztahu k připojení navrhované komunikace na silnici III/203 12 stavební úřad uvedl, že rozhodnutí o připojení vydal Městský úřad Nýřany, pracoviště Plzeň, odbor dopravy pod č. j. OD-Fro/102/2011 ze dne 31. 1. 2011, přičemž ve správním spisu je toto rozhodnutí založeno pod č. j. OV-Mrá/3214/2011. Stavební úřad se vyjádřil také k ustanovení § 9 odst. 4 zákona č. 334/1992 Sb., o ochraně zemědělského půdního fondu. V této souvislosti uvedl, že žádost o vynětí pozemků ze zemědělského půdního fondu podává ten, v jehož zájmu má k odnětí dojít. Tímto žadatelem byla v daném případě obec Heřmanova Huť, přičemž souhlasy vlastníků dotčených pozemků byly součástí žádosti o vydání souhlasu s odnětím pozemků ze zemědělského půdního fondu. Pozemek parc. č. 188 v kat. území Horní Sekyřany byl dotčen pouze stavbou veřejného osvětlení a nebude trvale zabrán. Žalobce přitom nevlastní žádné dotčené pozemky, které by byly předmětem ochrany zemědělského půdního fondu.

Stavební úřad rovněž uvedl, že kanalizační stoka zajišťující odvodnění komunikace je vyústěna do otevřeného příkopu svedeného do Popovského potoka, nikoli do silničního příkopu. Stavba byla projednána se Správou a údržbou silnic Plzeňského kraje. Nová komunikace je u areálu skláren umístěna prakticky ve stejném místě, jako je stávající místní komunikace a nový návrh přímo navazuje na stávající vjezd do areálu skláren. Rozhledové poměry pak byly posouzeny již při povolování nového vjezdu do areálu skláren a úpravě místní komunikace v ulici U Skláren, přičemž jsou vyhovující a navrhovanou stavbou se nezmění. Stavební úřad souhlasil se žalobcem, že nově navrhovanou komunikaci šířky 6,5 m s chodníkem o šířce 2 m skutečně nelze vtěsnat do prostoru mezi stávající garáže a oplocení areálu sklárny, kde je prostor 7 m. Záměr však předpokládá využití pozemku parc. č. 123/23 v kat. území Vlkýš pro umístění stavby komunikace. Ochranné pásmo komunikace v zastavěném území obce ve smyslu § 30 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, nevznikne. K odstranění kolizí automobilového a pěšího provozu je navrhován chodník po celé délce nové komunikace navazující na stávající chodníky v obci Heřmanova Huť. Na silnici III/203 12 je pak navrhován ostrůvek v místě pro přecházení k ochraně chodců. Navrhovaný stav tedy naopak zvýší bezpečnost chodců. Stejně tak nově navrhovaná komunikace zkrátí cestu do prostoru skláren, kdy vozidla nebudou muset projíždět přes střed obce podél sídliště, základní školy a objektů občanské vybavenosti. Stavební úřad tak uzavřel, že k žádosti o umístění stavby byla doložena kladná stanoviska dotčených správních orgánů a změna č. 1 územního plánu obce Heřmanova Huť byla vydána opatřením obecné povahy (účinným dne 28. 12. 2012), které nebylo zrušeno, ani nebyla pozastavena jeho vykonatelnost.

Stavební úřad poté zohlednil žalobcem uplatněné námitky ad 3/ a 6/ a tyto promítl v podmínkách územního rozhodnutí pod body 15. a 16. tohoto rozhodnutí.

Žalobce se proti tomuto rozhodnutí bránil odvoláním, v němž namítal, že stavební úřad měl vyhovět jeho návrhu na přerušení řízení, a to z toho důvodu, že žalobce podal dne 11. 2. 2013 u Krajského soudu v Plzni návrh na zrušení opatření obecné povahy – změny č. 1 územního plánu obce Heřmanova Huť, která spočívala v zařazení pozemků parc. č. 123/23, 125/4 a 125/6 v kat. území Vlkýš ve výlučném vlastnictví žalobce do textové části územního plánu W-D.7 – veřejně prospěšná stavba obslužné komunikace před sklárnou. Dle názoru žalobce se jednalo o předběžnou otázku ve smyslu § 57 správního řádu, na jejímž vyřešení záviselo rozhodnutí ve věci samé, tj. otázka samotného umístění stavby, a proto mělo dojít k přerušení řízení o umístění předmětné stavby. Žalobce dále zopakoval své námitky, že navrhovaná komunikace je situována v úseku mezi garážemi a betonovým plotem žalobce na pozemku parc. č. 123/1 do prostoru širokého pouze 7 m. Při uvažované šířce vozovky 6,5 m tak nelze dodržet ustanovení předmětné normy (ČSN 736110, která stanoví nejmenší vzdálenost pevné překážky od jízdního pruhu 0,5 m) o vzdálenosti pevné překážky od jízdního pruhu, která musí být dodržena na obou stranách jízdního pruhu. Žalobce taktéž namítal, že bude docházet ke kolizi automobilového a pěšího provozu. Pokud má být po celé délce jízdního pruhu komunikace umístěn chodník širší 2 m, nelze tuto stavbu umístit do shora uvedeného prostoru. Žalobce dále upozornil, že rozhodnutí o umístění komunikace bylo vydáno na základě žádosti žadatele ze dne 15. 1. 2013, které však nebylo doloženo žádnou dokumentací. Rozhodnutí stavebního úřadu bylo vydáno na základě podkladů, které byly doloženy v řízení vedeném u Městského úřadu Nýřany pod sp. zn. OV-Mrá/907/2011, které bylo zastaveno usnesením ze dne 4. 11. 2011. Dle názoru žalobce nebylo možno pro rozhodnutí použít podklady z jiného, již ukončeného řízení, aniž by stavební úřad tento svůj postup jakkoli odůvodnil, obzvláště za stavu, kdy stanoviska některých dotčených orgánů již pozbyla platnosti.

Žalovaný rozhodnutím ze dne 17. 5. 2013, č. j. RR/1517/13, odvolání žalobce jako nedůvodné zamítl a územní rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil. V odůvodnění rozhodnutí uvedl, že stavební úřad se s uplatněnými námitkami žalobce náležitě vypořádal. K namítanému nepřerušnému řízení pro předběžnou otázku, kterou měl být návrh žalobce na zrušení opatření obecné povahy, žalovaný uvedl, že toto opatření obecné povahy (změna č. 1 územního plánu obce Heřmanova Huť) nabylo účinnosti dnem 28. 12. 2012. Stavební úřad tedy mohl pokračovat v řízení a mohl ve věci rozhodnout i poté, kdy mu již bylo známo, že došlo k podání žaloby k soudu. V průběhu územního řízení pak nebylo předmětné opatření obecné povahy zrušeno, ani nebyla pozastavena jeho vykonatelnost. K namítané nemožnosti umístit navrženou komunikaci do stávajícího prostoru mezi garážemi a plotem žalobce žalovaný uvedl, že řešení v těchto místech jednoznačně vyplývá z doložené dokumentace, konkrétně např. z výkresu č. 2 – Situace v měřítku 1:500 ze složky SO 101 – komunikace. Žalovaný poukázal na skutečnost, že z protokolu o jednání ze dne 1. 3. 2013 v této souvislosti vyplynulo, že tehdy přítomní, tj. i žalobce, byli s podklady rozhodnutí seznámeni. Jedním z podkladů rozhodnutí přitom byla i příslušná dokumentace. Žalobce sice v odvolání namítal, že vydané rozhodnutí nebylo doloženo žádnou dokumentací, současně však v odvolání rozporoval údaje (např. šířku vozovky, chodníku, odstup okraje jízdního pruhu apod.), které mohl zjistit jedině z doložené dokumentace. Žalovaný dále uvedl, že je pravdou, že na dokumentaci doložené k žádosti dne 15. 1. 2013 bylo obsaženo datum vypracování 09/2010, tj. datum vypracování totožné jako v případě dokumentace doložené již k původní žádosti o vydání územního rozhodnutí o umístění této komunikace podané dne 12. 1. 2011. Řízení

v této věci bylo zastaveno usnesením ze dne 4. 11. 2011, č. j. OV-Mrá/28919/2011, které nabylo právní moci dne 9. 12. 2011. Toto řízení bylo dle zjištění žalovaného vedeno pod sp. zn. OV-Mrá/907/2011, přičemž žalovaný porovnáním dokumentace z původního spisu vedeného pod touto sp. zn. a dokumentace doložené k žádosti dne 15. 1. 2013 ověřil, že tyto nejsou zcela totožné. Dokumentace doložená k žádosti podané dne 15. 1. 2013 (byť bylo v bodě II. podané žádosti uvedeno, že se jedná o cit.: „*obnovení pozastavené žádosti: Spis. zn. OV-Mrá/907/2011, č. j. OV-Mrá/5081/2011*“), byla oproti dokumentaci doložené k původní žádosti podané dne 12. 1. 2011 upravena. Dle žalovaného byly rozdíly patrné např. z části „Souhrnné řešení stavby“ porovnáním výkresů koordinačních situací C3 v měřítku 1:1000; nebo z části „SO 101 – komunikace“ porovnáním situací výkr. č. 2 v měřítku 1:500. Nejednalo se však o změny prostorového uspořádání navržené komunikace, kdy např. uvedená koordinační situace C3 byla doplněna o návrh stromů; situace výkr. č. 2 byla doplněna o řešení příkopu a svahy násypů v trase dešťové kanalizace na parc. č. 178 KN (dle PK 70 a 68) a parc. č. 176 KN. Nejednalo se však o nové zásadní skutečnosti, neboť doplněné svahování a příkop do výkresu č. 2 řešila již tehdejší koordinační situace C3. Žalovaný proto tuto skutečnost neposoudil jako vadu řízení, která by mohla mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy. Dle názoru žalovaného došlo v daném případě k pochybení na straně projektanta, který po úpravě dokumentace neaktualizoval datum jejího vypracování, popř. ji neoznačil jako změnu, tak na straně stavebního úřadu, který si upřesnění těchto údajů nevyžádal. Žalovaný upozornil, že v případě jakékoli změny dokumentace (byť i nepodstatné) je nutno vždy aktualizovat datum jejího vydání, aby nemohlo dojít k případné záměně dokumentací nebo jejich částí.

Pokud se jednalo o žalobcem namítanou neplatnost některých stanovisek dotčených orgánů, žalovaný konstatoval, že ověřil, že platnost veškerých podkladů pro rozhodnutí vydaných příslušnými dotčenými orgány jako stanoviska či závazná stanoviska nebyla nikterak omezena, a tedy tato stanoviska nepozbyla platnosti. Platnosti dnem 23. 11. 2012 pozbylo souhrnné stanovisko Správy železniční dopravní cesty, zastoupené Správou dopravní cesty Plzeň ze dne 23. 11. 2010, zn. 1206/10-SDC PLZ-426/Pru. Správa železniční dopravní cesty však nebyla dotčeným orgánem, tím byl Drážní úřad v Plzni, který dle žalovaného bude vydávat souhlas ke zřízení stavby v ochranném pásmu dráhy až ke stavebnímu řízení. Dále pak pozbylo platnosti stanovisko Vojenské ubytovací a stavební správy ze dne 22. 7. 2010, č. j. 10339/41861-ÚP/2010-7103/44. Jelikož vzhledem k datu vydání stanoviska nebude stavba zahájena do dvou let ode dne jeho vydání, musí být bez ohledu na současnou neplatnost splněna podmínka v něm uvedená – stavba tedy musí být s VUSS znovu projednána. V případě vyjádření vlastníků či správců stávajících inženýrských vedení a zařízení, správce povodí či vlastníka silnice III. třídy na parc. č. 180/1, žalovaný uvedl, že rovněž tyto nejsou dotčenými orgány. Jejich vyjádření byla nicméně ověřena jako dosud platná, případě byla doložena vyjádření nová, a to vyjádření SÚSPK ze dne 21. 2. 2013, zn. 306/13/SÚSPK-PS/MP, nebo Povodí Vltavy, s. p. ze dne 1. 3. 2013, doložené při veřejném ústním jednání. Dle zjištění žalovaného pak bylo jedním z podkladů rozhodnutí stavebního úřadu také vyjádření Pozemkového fondu České republiky. Žalovaný se v této souvislosti v odůvodnění rozhodnutí vyjádřil také ke vzniku a právnímu nástupnictví Státního pozemkového úřadu v důsledku zrušení Pozemkového fondu České republiky.

Žalovaný tak neshledal, že by prvostupňové správní rozhodnutí, jakož i řízení předcházející jeho vydání, bylo v rozporu s právními předpisy, a proto je jako věcně správné potvrdil.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Vzhledem k tomu, že žalovaný souhlasil s rozhodnutím o věci samé bez jednání a žalobce ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení výzvy nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci, ačkoli byl poučen o tom, že nevyjádří-li svůj nesouhlas, bude se mít za to, že souhlas je udělen, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), o věci samé bez jednání.

Dle § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Žalobce předně v podané žalobě namítal, že žádost o vydání územního rozhodnutí nebyla doložena žádnou dokumentací, ani v ní nebylo požádáno o použití dokumentace z jiného řízení. Ve vztahu ke stavebnímu úřadu pak žalobce v této souvislosti namítal, že stavební úřad podané žádosti vyhověl, aniž by v odůvodnění rozhodnutí uvedl, na základě jakých podkladů ve věci rozhodoval. Žalobce upozornil, že stavební úřad se odvolal na podklady, které sloužily k rozhodování ve věci sp. zn. OV-Mrá/907/2011, avšak bez toho aniž by odůvodnil, jakým způsobem si tyto podklady obstaral a proč byly podklady z jiného řízení použity v tomto územním řízení.

K takto uplatněným námitkám krajský soud uvádí, že není pravdou tvrzení žalobce, že by stavební úřad rozhodoval toliko na podkladě žádosti obce Heřmanova Huť o vydání územního rozhodnutí, která by nebyla doložena žádnými doklady a dokumentací, resp. by v ní nebyl obsažen ani návrh na použití podkladů z jiného správního spisu. Součástí předloženého spisového materiálu je projektová dokumentace předmětné stavby, kterou žadatel o vydání územního rozhodnutí předložil stavebnímu úřadu, přičemž její obsah (zejména co do otázky umístění předmětné stavby komunikace) žalobce v průběhu správního řízení i v podaném odvolání zpochybňoval. Pokud žalobce v uplatněných námitkách ze dne 27. 2. 2013 a následně i v podaném odvolání namítal, že trasu budoucí komunikace nelze vtěsnat v úseku mezi garážemi a plotem žalobce na parc. č. 123/1 do prostoru širokého pouze 7 metrů, kdy při uvažované šířce vozovky 6,5 metrů nelze dodržet ani ustanovení ČSN 736110 o nejmenší vzdálenosti pevné překážky od jízdního pruhu 0,5 m; a pokud dále upozornil, že má-li být po celé délce jízdního pruhu komunikace umístěn chodník šíře 2,00 m, nelze ani z tohoto důvodu stavbu umístit do uvedeného prostoru, je nutno konstatovat, že tyto skutečnosti mohl žalobce zjistit pouze z připojené projektové dokumentace, konkrétně ze situačního výkresu č. 2 v měřítku 1:500 (101 – komunikace). Není tedy vůbec pochyb o tom, na základě jakých podkladů stavební úřad ve věci rozhodoval, že žalobce byl s těmito podklady v průběhu řízení seznámen (viz protokol o veřejném ústním jednání ze dne 1. 3. 2013, č. j. OV-Mrá/4966/2013) a že také na obsah projektové dokumentace v rámci prvostupňového

i odvolacího řízení náležitě reagoval (viz výše). Stejně tak prvostupňový stavební úřad v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že „stavba bude umístěna v souladu s výkresovou dokumentací, která obsahuje výkres současného stavu území v měřítku katastrální mapy se zakreslením navrhované stavby, požadovaným umístěním stavby, s vyznačením vazeb a vlivů na okolí, zejména vzdáleností od hranic pozemku a sousedních staveb“. Stavební úřad se nikde v odůvodnění rozhodnutí neodvolává na skutečnost, že by pro rozhodnutí ve věci byla použita dokumentace sloužící jako podklad pro rozhodování v jiném řízení, konkrétně ve věci sp. zn. OV-Mrá/907/2011. Nebylo tedy nutno jakkoli zdůvodňovat, jakým způsobem si stavební úřad tuto dokumentaci z jiného řízení obstaral a z jakého důvodu byla použita v předmětném územním řízení. Pokud pak bylo v této souvislosti žalobcem v žádosti o vydání územního rozhodnutí pod bodem II. (cit.) uvedeno, že se jedná o „obnovení pozastavené žádosti: Sp. zn.: OV-Mrá/907/2011“, žalovaný tuto nepřesnost napravil v odůvodnění napadeného rozhodnutí, když uvedl, že původní územní řízení vedené pod sp. zn. OV-Mrá/907/2011 bylo pravomocně ukončeno zastavením řízení, přičemž k nové žádosti podané dne 15. 1. 2013 žadatel doložil dokumentaci novou, přepracovanou. Žalovaný přitom obsah obou dokumentací (tj. dřívější dokumentace doložené v původním řízení vedeném pod sp. zn. OV-Mrá/907/2011 a nové dokumentace) porovnal a v odůvodnění rozhodnutí se zabýval konkrétními rozdíly, které již žalobce v žalobě nijak dále nezpochybňoval. Žalovaný rovněž v této souvislosti upozornil na formální pochybení týkající se data vyhotovení předmětné dokumentace, které však hodnotil bez vlivu na zákonnost vydaného rozhodnutí, a to spočívající v tom, že ze strany projektanta nedošlo k aktualizaci data vypracování, či změny dokumentace, kdy ani stavební úřad si v tomto ohledu nevyžádal upřesnění. Krajský soud k tomu uvádí, že z výše uvedených důvodů však ani tato formální vada nezaložila pochybnost o tom, na základě jakých podkladů správní orgán ve věci rozhodoval a o které podklady opřel své rozhodnutí, přičemž tato skutečnost (tj. z jakých podkladů bude stavební úřad ve své rozhodovací činnosti vycházet) byla zřejmá také žalobci.

Byť se pak nejednalo o situaci a závěry, které by přímo dopadaly na nyní posuzovaný případ, přesto krajský soud nad rámec výše uvedeného, zejména s ohledem na charakter argumentace žalobce obsažené v žalobě, pokládá za vhodné upozornit také na závěry Nejvyššího správního soudu obsažené již v rozsudku ze dne 8. 9. 2011, č. j. 9 As 46/2011 - 64, dostupném na www.nssoud.cz. V tomto rozhodnutí Nejvyšší správní soud vyslovil, že to, jakou projektovou dokumentaci žadatel předloží stavebnímu úřadu, je zcela na jeho vůli a je projevem jeho dispozičního práva. V daném případě pak Nejvyšší správní soud řešil otázku, zda projektová dokumentace, kterou má již správní orgán k dispozici, a to v jiném správním spisu, ob stojí i pro potřeby nově zahájeného stavebního řízení. Dospěl přitom k závěru, že žadateli nic nebrání v tom, aby ve své nové žádosti na tuto dokumentaci odkázal; a dále v této souvislosti uvedl, že pokud má správní orgán dokumenty k dispozici a účastník na ně odkáže, správnímu orgánu nic nebrání v tom, aby tuto dokumentaci vedl jako součást dvou správních spisů, např. s pomocí kopií, či odkazu ve spise na umístění originálu, či připojením předmětného spisu. I takový postup dle Nejvyššího správního soudu naplňuje požadavek „fyzického“ předložení dokumentace, přičemž otázka úrovně a dostatečnosti obsahové stránky dokumentace je pak věcí posouzení správního orgánu v konkrétní věci (k tomu srovnej také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2011, č. j. 1 As 56/2011 - 133, dostupný též na www.nssoud.cz).

V návaznosti na výše uvedené pak krajský soud doplňuje, že v souladu s obecnými zásadami správního řízení je správní orgán povinen umožnit účastníku řízení uplatňovat jeho práva a dbát na hospodárný postup řízení. Výklad povinností uložených žadateli ve smyslu § 86 stavebního zákona, jakož i dalších souvisejících ustanovení, zejména správního řádu, tedy nelze vykládat nepřiměřeně formalisticky, ale je třeba se zaměřit na účel dané právní úpravy, kterým je zajistit stavebnímu úřadu dostatek podkladů, na základě kterých může provést věcné posouzení daného záměru žadatele, což bylo v posuzovaném případě naplněno. V tomto ohledu pak ani žalobce nebyl nijak zkrácen na svých právech, neboť v průběhu řízení měl možnost reagovat na obsah dokumentace, s níž byl seznámen, a také tak učinil, když uplatňoval věcné námitky zpochybňující např. parametry předmětné komunikace a její umístění. Výše uvedené žalobní námitky proto krajský soud neshledal důvodnými.

Prisvědčit krajský soud nemůže ani žalobní námitce, v níž žalobce poukazoval na skutečnost, že pokud žadatel o vydání územního rozhodnutí nepředložil žádné důkazy a nenavrhł jiný způsob zjištění okolností vedoucích k vydání rozhodnutí, neměl stavební úřad ve věci vůbec rozhodovat a řízení mělo být zastaveno dle § 66 správního řádu, neboť se jedná o řízení, které není ovládáno zásadou materiální pravdy, a tedy správní orgán je v dokazování limitován návrhy účastníků. Pokud dle žalobce stavební úřad postupoval jinak, jednal protizákonně, což vedlo k vydání nesprávného rozhodnutí.

Krajský soud k takto uplatněné žalobní námitce uvádí, že ani v případě, že by žadatel podal žádost bez doložení zákonem stanovených náležitostí (tj. mimo jiné např. bez požadované projektové dokumentace či stanovisek příslušných dotčených orgánů), nemohl by stavební úřad bez dalšího přistoupit k zastavení řízení dle § 66 správního řádu. Nejprve by totiž byl povinen žadatele vyzvat k doplnění chybějících náležitostí, a až v případě, že by žadatel na výzvu stavebního úřadu ve stanovené lhůtě nereagoval, mohl by v souladu s ustanovením § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu přistoupit k zastavení řízení. O takový případ se však v posuzované věci nejednalo.

Pokud se pak žalobce domníval, že správní rozhodnutí obou stupňů byla vydána v rozporu s hmotným právem, kdy námitky žalobce byly zamítnuty bez uspokojivého zdůvodnění, zejména pokud se týká vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na výstavbu, doložení dokladů dle § 86 stavebního zákona a ČSN 730802 aj., ani s těmito námitkami se krajský soud neztotožňuje.

Předně krajský soud uvádí, že není pravdou, že by se stavební úřad s uvedenými námitkami náležitě nevypořádal. S námitkou týkající se vyhlášky č. 268/2009 Sb. se stavební úřad vypořádal na str. 6 odůvodnění územního rozhodnutí; pokud se jednalo o námitky ohledně doložení dokladů dle § 86 stavebního zákona a požárně bezpečnostního řešení stavby, těmito se stavební úřad podrobně zabýval na str. 5 odůvodnění rozhodnutí. Závěry, které v této souvislosti stavební úřad učinil, krajský soud podrobně popsal v části III. odůvodnění tohoto rozsudku, a tedy na ně na tomto místě pro stručnost odkazuje. V odvolání pak žalobce tyto námitky nevznesl, a proto nelze žalovanému vytýkat, že se jimi v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí nezabýval.

Stejně tak v podané žalobě žalobce nepřistoupil k formulaci žalobních námitek způsobem zpochybňujícím věcné (meritorní) posouzení takto učiněných závěrů, ale omezil se toliko na obecné tvrzení, že vydaná správní rozhodnutí obou stupňů jsou v rozporu s hmotným právem, kdy námitky žalobce byly zamítnuty bez uspokojivého zdůvodnění (viz výše).

Krajský soud v této souvislosti odkazuje na závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, který již ve svém rozhodnutí ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, publikovaném pod č. 835/1996 Sb. NSS, uvedl, že ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ukládá žalobci povinnost uvést v žalobě konkrétní skutková tvrzení a právní argumentaci, přičemž výrazem „konkrétní“ je myšleno ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované (pozn.: *zvýraznění podtržením doplněno krajským soudem*). Ke skutkovým tvrzením pak rozšířený senát blíže vysvětlil, že tyto nemohou být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, nýbrž musí se jednat o zcela jasně individualizovaný, a tedy od jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelný popis. Náležitá konkretizace žalobních bodů je totiž důležitá nejen z hlediska soudu pro vytyčení mezí, v nichž se soud může a má v souladu s dispoziční zásadou pohybovat, ale má význam i pro žalovaného, aby mohl v souladu se zásadou rovnosti účastníků řízení náležitě využít možnosti procesní obrany. Rozšířený senát tedy uzavřel, že žalobce je povinen v žalobě „*vylišit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti*“.

Žalobce však, jak již bylo uvedeno výše, ve vztahu k vyhlášce č. 268/2009 Sb., ve vztahu k namítanému doložení dokladů dle § 86 stavebního zákona stejně jako ve vztahu k ČSN 730802 neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, pro které by územní rozhodnutí mělo být vydáno v rozporu s hmotným právem, a zůstal toliko u tvrzení, že tyto námitky byly zamítnuty bez uspokojivého zdůvodnění. K tomu krajský soud opětovně uvádí, že územní rozhodnutí obsahuje ve vztahu k těmto otázkám náležité a přezkoumatelné odůvodnění, které zcela vyhovuje zákonným požadavkům stanoveným v § 68 odst. 3 správního řádu. Z odůvodnění územního rozhodnutí tak jsou patrné skutečnosti a podklady, z nichž stavební úřad vycházel ve své rozhodovací činnosti, stejně jako úvahy, na podkladě kterých dospěl k závěrům obsaženým ve výsledném rozhodnutí.

V. Závěr a náklady řízení

Krajský soud tak na základě všech výše uvedených skutečností neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů účastníků řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení před soudem a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly. Žalovaný nadto ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že v případě

úspěchu ve věci nebude náhradu nákladů řízení požadovat. Krajský soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Plzni dne 28. listopadu 2014

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová